

Kapitola první

Dračí smyčka

John vesloval, Roger seděl na přídi a Zuzana s Titty vedle sebe na zádi vypůjčeného člunu. Všechno na řece bylo pro ně ještě nové. Vždyť teprve včera večer sešli po hluboké travnaté cestě, která vedla až k vodě, a rozhlédli se po řece plné plachetnic, po níž důstojně pluly velké nákladní bárky s hnědými plachtami a parníky mířící nahoru do Ipswiche, anebo po proudu k moři. Včera v noci poprvé přespali v Almině chatě, a když se ráno probudili, prvně vyhlédli mezi popínavými růžemi slečny Powellové na tohle šťastné místo, kde skoro všichni chodí ve vysokých gumovkách a země tu ve srovnání s mořem zřejmě vůbec nic neznamená.

Celé dopoledne se dívali, jak kolem nákladních bárek, povytažených na povlovnou rampu se šterkovým povrchem, stoupá příliv, a záviděli všem těm lidem, kteří odráželi na malých člunech k zakotveným jachtám, nebo se z nich vraceli na břeh. A pak jim najednou odpoledne kdosi půjčil starý člun a teď se projížděli také po vodě, pomalu veslovali sem a tam a obdivovali jachty na kotvišti.

Voda začala pomalu opadávat. Dívali se, jak s postupujícím odlivem zůstává v lesklém bahně třet jedna loď za druhou vysoko nad hladinou, i když, jak poznamenal Roger, ne zrovna na suchu. Na rampě přecházelo několik mužů kolem bárky, která ještě v poledne plula po vodě, a čile se oháněli škrabkami a štětkami namočenými v dehtu. Mezi stromy na druhém břehu řeky začaly najednou odbíjet hodiny šestou. Poměrně široká řeka vypadala mezi holými bahnitými pláněmi jako úzký potůček, ale zrovna si to po ní supěl dolů z Ipswiche remorkér a divoce rozhoupal zakotvené jachty.

„Tady je to skoro jako na moři,“ poznamenala Titty.
„Ježkovy oči! Představte si, teď se tak plavit po opravdickém oceánu!“ řekl Roger. „Kterou byste si vybrali loď?“
„Tu velkou bílou,“ odpověděla Zuzana.
„Jen se podívej, jak dlouhý má záďový převis,“ upozorňoval ji John.
„To už by se mi spíš líbila loď s rovným zrcadlem, jaké mají plachetní čluny ve Falmouthu. Táta říká, že jsou na moři mnohem lepší.“
„A co říkáte té modré?“ zeptala se Titty.
„Není špatná,“ uznal John.
„Na přední palubě má opravdické vratidlo,“ všiml si Roger. „Nedivil bych se, kdyby měla taky motor.“
„Plachty jsou přece mnohem důležitější,“ řekla Titty.
„Já vím,“ připustil Roger. „Ale motor není někdy taky k zahození.“
John musel veslovat trochu rázněji, aby je neodnášel odlivový proud.
„Teď by se ti například náramně hodil,“ dodal Roger.
Na to se ovšem nedalo nic namítnout.
„Co je to napsané na té bóji?“ ptala se Titty.
John se ohlédl a energicky zabral veslem, aby se mohl podívat. Kousek od nich se pohupovala ve vlnách černá kotevní bóje se zelenými písmeny.
„*Hastrman*,“ četl Roger. „To je ale legrační jméno pro loď. Kdepak teď asi ta loď je?“
„Zrovna sem nějaká pluje proti proudu,“ všiml si John. „Ale třeba má namířeno až do Ipswiche...“
„Ta má krásně barevné plachty,“ zvolala Titty.
K připoutaným plavidlům se rychle blížil malý bílý kutr s červenými plachtami. Kdosi se pilně činil na jeho přední palubě. Jak se tak dívali, všimli si najednou, jak se vysoká červená hlavní plachta sesula a složila se ve velkých záhybech na střechu kajuty.
„U kormidelní páky nikdo není!“ podivil se John.
„Poslyšte,“ ozval se Roger. „Že by tam byl ten člověk sám?“
„Už se vrátil ke kormidlu,“ řekla Titty. „A míří rovnou k nám.“
„Určitě je to jeho bóje,“ napadlo Rogera.
„Pozor, Johne!“ zvolala Zuzana. „Vždyť mu překážíme.“

John odplul kousek od bóje, díval se, co se bude dít, a mírně zabíral vesly, aby proud neunášel člun dolů po řece. Malý kutr se k nim blížil čím dál pomaleji. Stěhovou a hlavní plachtu už měl sundanou. Jen kosatku na špičce čelenu měl ještě napjatou. Podle všeho nebyl na lodi opravdu nikdo jiný než ten urostlý mládenec, který měl tak široká ramena, že kdo by mu nepohlédl do obličeje, určitě by nevěřil, že vyšel teprve ze střední školy a chystá se na univerzitu. Stál, řídil loď jednou nohou opřenou o páku kormidla a upřeně se díval na bóji před sebou. Pár yardů před ním ho najednou zahlédli, jak se bleskurychle sehnul a rozběhl se po boční palubě na příď. Vzápětí se zatřepala i kosatka. Mládenec popadl lodní hák a nakláněl se s ním nad vodu, aby zachytil bóji.

„Určitě se mu to povede,“ skoro zašeptala Titty.

„A jak krásně,“ řekl John.

„Ach!“ vydechla Titty. „Nedosáhl na ni!“

Možná že odlivový proud byl silnější, než kapitán plachetnice předpokládal. Vítr před chvílí utichl a jeho kutr, plující už předtím jen pod kosatkou, se pohyboval docela pomaličku. Teď když mu i kosatka ochable visela, doplouval z posledních sil. Právě když se mládenec natáhl dolů s hákem, zarazila se loď úplně. Mladík se zoufale rozmáchl k bóji, ale minul se asi o coul. Zkusil to znovu, a to už mu scházela celá stopa. Proud strhával pomalu, ale jistě loď nazpátek.

„Tím to prohrál!“

Mládenec se prudce otočil. Všude kolem něj byly jachty připoutané ke svým bójím. Rychle sáhl po kosatce, ale vzápětí pochopil, že ať dělá co dělá, loď už mu rychleji nepopluje a nic nezabrání, aby ho proud nakonec nestrhl přímo na tu velkou černou loď, kotvící za jeho zádí.

„Hej, vy tam!“ zavolal. „Dokázali byste zachytit lano a připoutat ho k bóji?“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl hlasitě John.

„Honem se skrč, Rogere,“ vykřikla Zuzana.

„Schovat hlavy!“ nařídil John.

V tu chvíli se od lodi rozléto stočené lano a začalo se ještě ve vzduchu rozvíjet. John je zachytil a podal konec Rogerovi. Třemi krátkými záběry popohnal člun k bóji, která měla nahoře lanovou smyčku.

„Protáhni lano skrz,“ řekl John naléhavě Rogerovi. „Protáhni ho pořádný kus a konec mi podej.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl Roger. Provlékl konec lana smyčkou a podal ho Johnovi, který si mezitím složil vesla do člunu a čekal se zbytkem lana, na němž udělal malou smyčku. Vzal si konec lana od Rogera, protáhl ho smyčkou, obtočil kolem jejího krčku, znovu zastrčil do smyčky ze stejné strany a jediným pohybem utáhl.

„Je uvázáno,“ zvolal a rychle uhnul s člunem, protože mládenec se začal střídavě levou a pravou rukou přitahovat. Než se nadáli, měl bóji na přední palubě a už vytahoval kotevní lano, celé mokré a zelené od chaluh. *Hastrman* byl už jen pár yardů od černé lodi a vtom přestal uploutvat nazad a zamířil zase kupředu.

„Ten kapitán musí mít ale sílu,“ vydechl Roger.

„Poslyšte, vždyť ta loď má rovné zrcadlo,“ řekl John.

„A jmenuje se *Hastrman*,“ četla Titty.

Bez dechu sledovali, co se bude dít dál. Z vody pomalu vystupoval konec zrezivělého řetězu a soukal se průvlakem na vršku klounovce. Ještě yard... dva yardy... a kapitán *Hastrmana* už řetěz přivazoval. Chvilku zůstal stát a těžce oddechoval. Pak se sehnul, zatáhl za něco u svých nohou a děti viděly, že se kosatka srolovala jako okenní roleta. Mládenec se zase narovnal, rozhlédl se po okolních lodích a pak se zadíval na čtveřici ve člunu.

„Teď jsem unikl o vlásek pěknému maléru,“ řekl a pomalu se usmál. „Ale vy jste si vedli opravdu zdatně. Kdopak vás naučil vázat dračí smyčku?“

„Tatínek,“ odpověděl John.

„Slouží u námořnictva,“ vysvětloval Roger.

„To jsem měl ale kliku,“ řekl kapitán *Hastrmana*. „Kdybyste to byli zbabrali, dostal jsem se do pěkné rejže.“

Protáhl se, namočil si ve vodě palubní mop, otřel si do něj ruce začerněné od bahna na úvazovém řetězu a začal uklízet loď. John pravidelně zabíral vesly a držel se poblíž plachetnice. Všichni čtyři dychtivě pozorovali mladého kapitána. Měli téměř pocit, jako kdyby se sami vrátili z plavby po moři. Dívali se, jak kapitán *Hastrmana* zajišťuje páku kormidla, znovu přelézá na příď, svinuje stěhovou plachtu do úhledného salámku, hází ji předním poklopem do lodi a potom mizí za ní. Za chvíli ho viděli, jak se

vynořil znovu, tentokrát však ne z poklopu, ale u kormidla, a táhne za sebou obrovské dřevěné podpěry, připomínající velké dřevěné nůžky. Rozevřel je a postavil na zadní palubu. Sotva přešel na příď spustit vratiráhno, nůžky zase spadly. Vrátil se honem na zád' a znovu je narovnal.

„Neměl bych si k vám vylézt na loď a přidržet je?“ zeptal se John a snažil se, aby mu nebylo na hlase znát, jak strašně o to stojí.

„To bych byl moc rád. Máte na člunu odražeče? Musíme dát pozor na nátěr.“

John se opatrně přiblížil s člunem k boku plachetnice a dával pozor, aby do ní ani trošičku nevrátil. Roger a Zuzana mu přidrželi *Hastrmana* a John se vyšplhal na palubu.

„Výborně,“ pochválil ho kapitán *Hastrmana*. „Můžeš nechat člun za zádi, ale dej pozor, ať nevrážíš do *Čertíka*.“

„Tak se jmenuje jeho člun,“ řekla Titty, když pohlédla na maličký černý lodní člun, uvázaný za *Hastrmanem*.

„A to se jmenuje *Čertík*, protože je černý, nebo ho načernili, protože se jmenuje *Čertík*?“ zašeptal Roger.

John zůstal stát v kokpitu a přidržoval nůžky. Kapitán pomalu spouštěl u paty stěžně vratiráhno a John je přitahoval mezi čelisti nůžek.

„Až to bude, řekni mi,“ požádal ho kapitán.

„Už,“ hlásil John.

Konec vratiráhna klesl ještě o šest coulů do čelistí nůžek. John dotáhl volnou hlavní otěž, a než přišel kapitán na zád', měl ji už uvázanou.

„Poslyš,“ řekl mu kapitán. „Ty nejsi určitě prvně na lodi.“

„To ne, ale zatím jsme plachtili jen na docela malých lodičkách,“ řekl mu John. „Aspoň když nás pustili samotné.“

„Podej mi kravaty¹. Jsou pod kokpitovou lavičkou na pravoboku... Máš je hned po ruce.“

John našel svazek kravaty, které vypadaly jako široké stuhy, a přešel s nimi za kapitánem na střechnu kajuty. Spojenými silami tahali a šhubali

¹ Jako kravaty nazývají jachtaři asi metr dlouhé stuhy nebo ploché šňůry, kterými se převazují složené plachty, aby je nevrátil vítr. A často se jako kravaty označují jakékoli krátké šňůry, které se na námořní plachetnici používají, když je zapotřebí něco uvázat. *Kapitán John*

za obrovskou haldu karmínové plachtoviny. „Podrž to tady chvilku... Přidrž tenhle cíp a já zatím vyrovnám tu bouli... A tady pořádně zatáhni, jak jenom nejvíc můžeš...“ Hlavní plachta se postupně měnila v úhledný svitek na horní hraně vratiráhna. John s kapitánem *Hastrmana* ji kousek po kousku uhlazovali a pevně přivazovali k ráhnu.

„Poslyš, že by tohle byla poslední kravata? Někde by tu měla být ještě jedna.“

„Není to tanhle?“ ozval se kdosi horlivě z kokpitu. Na jedné lavičce tam stál Roger a držel v ruce pohřešovanou kravatu. Titty si vlezla do kokpitu také, ba dokonce i Zuzana, která měla sice své pochybnosti, jestli tu vůbec mají co dělat, ale nechtěla je pustit samotné. Člověk nikdy neví, co Rogera najednou popadne, a radši ať ho má po ruce.

„Kdy jste sem vlezli?“ zeptal se John a pak se obrátil na mladého kapitána. „Nevadíme vám tady?“

„Vždyť povídal, že si máme nechat člun za zádi,“ namítal Roger. „A tak jsme ho poslechli.“

„Když nás bude víc, bude nám aspoň veseleji,“ řekl mládenec. „Práce je tady pro všechny spousta. Tak třeba by se měla stočit všechna tahle lana na podlážce kokpitu.“

Uvázal poslední kravatu a zamířil na příď, aby uklidil přední palubu. John ho věrně následoval.

„Jezuskote, podívejte se dovnitř!“ řekla najednou Titty.

Pohlédli dovnitř do kajuty a spatřili modré matrace, vyrovnané na palandách po obou stranách lodi, stůl, ke kterému byla tkanicí připevněna námořní mapa, roli příkrývek na jedné palandě a mlhový roh na druhé a hromadu špinavých talířů, šálků a lžic v maličkém bílém dřezu proti uzounké lodní kuchyňce, kde stál malý vaříč se dvěma hořáky a na jednom z nich se hřála voda.

„Víte co,“ řekla Zuzana. „Měli bychom radši stáčet ta lana. Vlastně tu ani nemáme co pohledávat. Ještě přijdeme pozdě k večeri...“

Vymotávali tedy ze spleti na podlážce kokpitu lano za lanem a pečlivě je každé zvlášť stočili a poskládali na lavičku. John s kapitánem zatím měli plné ruce práce na přední palubě, zavírali poklop, stáčeli lano od bóje, házeli do vody celé hrstě zelených mořských chaluh, namáčeli si přes bok

lodi mop, poléváli palubu, smývali bahno z úvazového řetězu a splachovali je odtokovými kanálky. Za deset minut už by byl nikdo nepoznal, že se *Hastrman* právě vrátil z moře.

„Voda se skoro vaří,“ volala Zuzana, která už chvíli obdivovala malý vaříč.

„Tak vypni vaříč,“ volal na ni kapitán. „Otoč tím knoflíkem vpravo. Vařit se nemusí. Hřeju ji jenom na nádobí.“ Stál na střeše kajuty, natahoval se k policím pro poziční světla na upínačkách a za chvilku už přišli s Johnem na záď do kokpitu jeden s velkou červenou svítilnou a druhý s velikou zelenou v ruce.

„To jste udělali senzačně,“ zasmál se kapitán *Hastrmana*, když viděl pěkně stočená lana. „Strčte je někam do úložných prostorů pod lavičky, ať se tu nepletou.“

„To jsou boční světla?“ ptal se Roger.

„Ano, a prázdná. Dohořela mi dneska ráno, ale naštěstí mi to zvlášť nevadilo, protože se už dost rozednilo. Měl jsem je vzít dovnitř, ale zapomněl jsem.“

„Ježkovy oči!“ zvolal Roger. „Snad jste neplachtil ve tmě?“

„Vyrázil jsem z Doveru včera ve dvě,“ odpověděl kapitán *Hastrmana*.

„Slyšeli jste to?“ žasl Roger. „Plachtil celou noc!“

„A docela sám!“ dodala Titty.

Kapitán přehlédl pohledem hlavní plachtu, výtahy a paluby. „Už to tu vypadá slušně,“ uznal. „A teď ještě umeju nádobí. Na lodi platí přísný zákon - nikdy se nesmí vystoupit, dokud není nádobí umyté. A pak...“ zívá a přetřel si rukou oči, „se musím podívat, co by mi mohli dát U Platýsa k snídani...“

„K snídani?“ zvolali jedním dechem Zuzana, Titty a Roger.

„Vždyť už je skoro sedm. Copak jste celý den vůbec nic nejedli?“

„Jenom pár sušenek,“ odpověděl kapitán. „A termosku horké polévky, kterou jsem si uvařil, než jsem vyplul. Nenapadlo mě, že to bude trvat tak dlouho.“

„Nádobí umyjeme za vás,“ rozhodla Zuzana. „Máme to natošup.“

„Tak dobrá.“ Kapitán potlačil další zívnutí. „Jakživ neodmítnu lákavou nabídku.“